

Úgy gondolod, hogy nincs megváltani téged úgy, hogy belépett a teremtet világba, a te eltorzult, teremtet világodba is azért, hogy azt újjáteremtse. Isten Kijelentésének, önjajándékozásának ezen folyamatát, erejét befogadva fogod megérteni, mit is jelent a 178. dicséretünk: „Dicsőség az Atyának a Fiúnak és Szentlélek Istennek! Valamint volt kezdetben, azonképpen most és mindörökké. Ámen!”

Úgy gondold, hogy van miért? Akkor meg pláne. Magasztald Őt de ne csak azért, mit kapszál, hanem azért, mert Ő van, és Ő ilyen. Egy teremtményeiben gyönyörködő Úr, aki a haláltól is képes volt

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Háldát adunk neked azért, mert Szereteted tükörként kijelentetted a kicsinyeknek, és elrejtetted az emberi okoskodás elől. Háldát adunk azért, hogy ezzel lehetővé tette az, hogy valóban megismerjünk téged, valóban megismerjük szeretetedet. Háldát adunk neked, hogy minket is elhívál az Úr Jézus Krisztus által, és arra méltatlán, hogy Szentlelkeddel eltelve Fiad által éléd állhassunk. Kérünk téged, Mennyei Édesatyánk: erősítsd meg a mi hitünket, és segíts, hogy hitünket ne a mi megérzéseink és okoskodásaink vezéreljék, hanem egyedül a te Szentlelked. Ellenben cselekedd, hogy érzéseink és gondolkodásunk napról napra egyre jobban a te akaratodhoz igazodjon.

Kérünk, szenteld meg gyülekezetünket, hogy méltóképpen tehessünk bizonyosságot Jézus Krisztus Örömhíréről, és így a Kijelentés csodája a mi szavainkon keresztül is eljusson azokhoz, akikhez küldesz minket.

Imádkozunk a betegekért, beteg szeretteinkért: adj nekik gyógyulást, de legyen meg a te akaratod.

Imádkozunk a tanév végeztével hittanosainkért is: te vezesd Őket Jézushoz, és kérünk, ebben a vezetésben hadd lehessünk mi is méltó részesek, méltó küldöttek. Ámen.

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

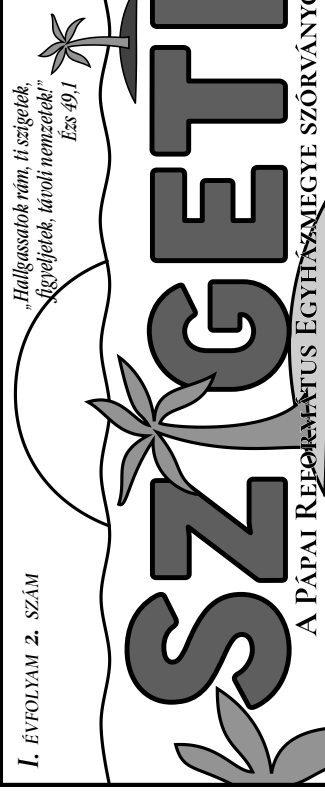
Felolvasó szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal
Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaten@gmail.com

I. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

2019. JÚNIUS

Írta: ifj. Márkus Mihály

Aldozócsőtörtők után... Mert folytatódnia kell

Textus: ApCsel 1,10–11

„Amint távozásra közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik ezt mondták: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett föltek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”

Feszülten néztek az ég felé! Ez a gyülekezet, még a család is, kifejezés azt jelenti, hogy hiszen ott van Mária is, és jön a szemmel követni valamit, amíg nagy kiszakadás... Íme, csupán végleg el nem tűnik! Ahogyan egy szempillantás, és itt marad nézed a repülő, amikor elutazik a Krisztus gyülekezete Krisztus nélkül...”

Végállomás. Végállomás? Első pillanatra igen. Ahogyan 30 nappal korábban tán, mikor egyszer Jézus megjelent, majd eltűnt: „menjünk el halászni” – mondta Péter. Vége az álomnak, vége mindennek, Jézus nincs többé, a feltámadott is elment. Mintha ketté törne a történet. Csak ennyi volt.

Talán azért, mert hihetetlen hogy így érjen véget. Fekete Károly írásában ezt olvassuk: „Együtt a csapat, a tizenegy, a üzenete ennek a mai napra nézve? Végállomás. Kérjük, hagyják el a szívet, a szívet! Lehet-e szívből üzenete ennek a mai napra nézve?”

Talán igen! Felteszi neked is a kérdést, kedves konfirmandus testvérem: végállomásra értél? Vége, ma túl leszek mindenem... nincs tovább! Ki lehet szállni. Mert lehet, hogy hiába volt a jó közösség, az együtt töltött pillanatok, a hétvégék, a sok nevetés, játékok... Talán az új barátok közül egy-egy megmarad... de történte ott a mélyen valami? Vagy úgy gondolod: aki realista, annak a történet itt végét ér. Mert mit is lehetne gondolni arról, ami utána van? Tudjuk, hogy a fent, az nem úgy van! Nem az égbolton felül van a menny... Térben és időben felfoghatatlan a számunkra egy más dimenzióban elhelyezkedő valóság.

DE a történet olyan, mint az a sorozat, aminek csak fél epizódját játsszák le, és érezzük, itt nem lehet vége! Folyt. köv. To be continued! Mert folytatódnia kell!

Legyetek tanúk - hallottuk Jézus felszólítását! Hatalmas kockázat! Mit kezdenek vele a tanítványok? Az lesz, ami nagypénteken történt? Ismét szétszaladnak?

Hogyan képviselje a megtagadó, a feltámadást el nem hívó, a Jézusban megbotráncoló a mennybemenetelt? Hogyan tanúskodjon, amikor átjárta lelkét a kétely, hiányzott belőle a bizalom, vagy a

félelem hatalmasabb úr volt lelkében, mint a korábbi fogadkozása? Jézus úgy gondolja, hogy mégis rájuk bízza az üzenetet!

Mit láthatott bennetek Isten, amikor megérintett? Szüleiteken keresztül? Gondoltál már arra, miért éppen te vagy itt és most? Te miért vagy most itt? Mi a célja? Miért kellett ezt a két évet megélned? Miért ismerkedtél meg pont azokkal? Jézus rád akarja bízni az üzenetét! Azt az üzenetet, amit megismertél. Megismertél az átadott tanításban, megismertél abban a szeretetben, amivel igyekeztünk körülvenni.

S emellett egy elgondolkoztató ígéret is felhangzik: vissza fog jönni!

Mintha máshogy történe ezután! Már nem a szétszaladás, hanem az együttmaradás és annak feszültsége tapintható meg! A várakozás, a feszültség talán még nagyobb, mint eddig volt! Mi lesz néhány napon belül?

Mi tudjuk! Szentlélek kiáradása, amely bátor hitvallókká teszi őket. Megerősítő igék hangzanak el: várjátok meg az Atya ígérését. És ők várnak, imádkoznak, együtt vannak. Megteszik, amit Jézus kér.

Azt azonban még nem tudjuk, hogy mi fog történni 10 nap múlva éppen veletek, kedves konfirmandusok. Talán valami

egész teremtet világban az életet előlőhívta, az egész teremtet világot meglevenítette, arra méltott, hogy az Ő művének te is részese legyél. Nem egy kis fogas-kerékként a gépezetben. Nem. Hanem mint olyan valaki, aki az Ő számará pótolhatatlanul drága. Mert pótolhatatlanul drága vagy neki. Nézd meg Jézus vérért, amelynek árán megváltott, és megérted!

Ebből látszik, hogy a Szentháromság titka nem egy szent matematikai művelet eredménye. Isten Önajándékozásának, azaz Kijelentésének dinamikája, folyamata, ami a Szentlélek kiáradásával beteljesítette mindazt, amit nekünk megígért. Az egész Kijelentésben az látszik, hogy az egyetlen igaz Isten olyan, mint a nap. A nap, amely egy és oszthatatlan, és ami életadó sugárával életre hív mindent, ahogy belép földünk légkörébe. Ugyanaz a napsugár, ami belép a szobának ablakán, és jöllehet, a napot nem látjuk, mégis az éltető sugara bevilágít mindent. Ugyanaz a nap, ugyanaz a napsugár, ami belép a föld világába és meglevenít mindent. Ugyanígy az Egyetlen Isten, aki mindenek fölött van, egyetlen és oszthatatlan, aki viszont belép a teremtet világába, hogy ott életet adjon, életre hívjon. Ugyanaz az Isten, amely az ember Jézus Krisztusban lakozott. Ezért

mondja Jézus: senki nem tudja, ki a Fiú, csak az Atya. És azt is: senki nem tudja ki az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni. Hiszel Jézusban? Hiszed, hogy olyan dolgokra hív, amiket ígért? Hiszed, hogy képes lehetsz úgy szeretni, amint ő szeretett minket? Ha igen, az Ő Kijelentése előtt állsz. Akkor kezdted megérteni, kicsoda az Isten. Nem bölcselkedésből, nem okoskodásból, hanem azért, mert ő maga vezet el téged ismeretére. Te magad leszel az a „hely”, ahol megjelenik neked Isten. A te életed, a te mindennapjaid. Oda árad be ennek a Napnak a sugara.

Amikor ezt megértjük, rácsodálkozunk a Kijelentés egész művére, és mi is megállunk a Szentlélekkel eltelve abban a tudatban, hogy Jézus Krisztus által már mi is a Magasságbeli előtt állhatunk: ott bennünk mutatkozik meg a Szentháromság titka. Ugyanúgy, ahogy a felolvasott igeszakaszban Jézusnál. Szentlélekkel eltelve Jézus által az Atya előtt magasztalod, dicséred az életért, amit alkotott és amire méltatott.

Végő soron a Szentháromság titka nem megértés tárgya, hanem az Istendicséret tapasztalata. Isten szeretetének az a mindent átölő folyama, amely most elér hozzád is és arra hív, hogy őt dicséred. Igen, dicséred.

általunk hirdetett Örömhír tud megválaszolni. Az élet igazi gondjára, igazi kérdéseire csak Isten tud választ adni. Ez a titok el van rejtve az okoskodás elől. Nem azért, mert Isten féltrekenyen őrzí. Azért, mert mi váltunk iránta rettenetesen vakokká. Az Istentől elszakadt teremtményt, akit saját képére teremtett, csak úgy tudja és csak úgy akarja megváltani a mindenek felett álló hatalmas Isten, hogy belép a teremtett világba.

Íme ez a Szentháromság tapasztalatának alapja. A mindenek felett álló Isten, akinek lakhelye nincs ebben a teremtett világban, mert az teljes egészében az ő teremtménye, belép saját teremtett világába. Egyrészt azért, mert kedvét leli benne. Mondjuk így a Biblia szavai alapján, ahogy Mózes első könyvében találjuk pont a legdrámaibb pillanatban, a bűnesetnél: a szellős alkonyatkor jár kel a kertben – talán, hogy élvezze az általa teremtett világ szellős alkonyatát? Ki tudja. Így látta Jónak. Vagy ahogy a görög eredeti szerint fordítanánk: így lett teljes az ő kedvtelése. Így tetszett neki, hogy belépjen. A mindenek felett álló Isten, akinek kezében az egész hatalmas teremtett világmindenség csak porszem, belép a teremtett világba. Belép, hogy annak életet adjon, és a képére teremtett

embert azzal a feladattal bízza meg, hogy Szent Lelke által arra képe sítve áldását közvetítse a teremtett világnak. Belép akkor is, amikor a bűn miatt ez a belépés igencsak drámaivá lett. Drámaivá, mert az emberek elutasításával és bujkálásával találkozók. Mert bujkálunk a kert fái között. A ránk bízott teremtett világ dolgai mögé rejtőzünk, és megragadunk minden kifogást, csak hogy ne kelljen találkozniunk vele. De ő ennek ellenére eljön, belép. És ha már az ember által halál jött a világra, az idők teljességében emberként jön el, Fia által, hogy legyőzze ezt a halált.

Isten titkának, az ő kedvtelésének megértése nem a tudomány tárgya. Nem az okoskodás és nem a bölcselkedés. A mi részünkről egy út vezet efelé: ha rácsodálkozunk mi is erre a csodálatos titokra. Ha engedjük, hogy lenyűgözzön Isten Szeretetének ezen szépsége és nagyszerűsége. Eljött érted. Ő, a te Teremtőd. Fiában melléd állt, melletted van. És ez még nem minden.

Amikor képesek vagyunk a rejtekeinkből előbújni, és Isten szépsége elé állni, hagyni, hogy az lenyűgözzön, még nagyobb csodát találunk. Úgy tetszett neki, hogy Szent Lelkét adja neked. Úgy tetszett neki, hogy azt a Lelket adja a te szívedbe, akinek köszönheted az életedet. Az a Lélek, aki az

hasznoló, ami a tanítványokkal. Lehet, hogy észre fogod venni, hogy Isten Szentlelke elkezd munkálkodni az életedben. Érezni fogod, ahogyan a Lélek gyümölcsét meglátják mások rajtad. Mert nem a tudás a legfontosabb. Az mérhető. Megkérdeszhető, osztályozható. Azt kell, hogy jelentse, hogy is adható rá. A legfontosabb, hogy mi változott meg benned!

A tanítványok eljutottak odáig, hogy most már engedelmeskednek. Visszamennek Jeruzsálembe, reménykednek, imádkoznak, várakoznak. *Imádság:*

Örökkévaló Istenünk!

Hálát adunk Neked a mennybemenetel ünnepeért. Köszönjük azt a feszült várakozást, ami a tanítványokban lehetett abban a 10 napban. A „már elment és a még nem érkezett meg” feszültségét. Köszönjük, hogy ezekben a napokban még többet gondolkozhatunk azon, mit jelent a szentlelkes küldetésünk. Mennyiben érintett már meg minket, vagy hogyan vágyakozhatunk arra, hogy majd minket is elérjen!

Kérünk téged, Istenünk, te adj erőt a tanúságtételünkhöz. Te legyél mellettünk amikor példák kell válnunk, és add, hogy rád mutató példák lehessünk. Így áldd meg küldetésünk betöltését a mennybe ment Jézus Krisztus által. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott a pápai konfirmandusok vizsgáján 2017-ben.)

Maga a Lélek tesz bizonyosságot

Olvasandó: ApCsel 2,1-6.12-18

Textus: Róma 8,14-16

„Akitet pedig Isten lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljeteek, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!”

Imádság:

Szentháromság egy Istenünk, aki Atya, Fiú és Szentlélek vagy, mégis egy örök Isten, és nekünk, esendő embereknek Jézusért mennyei Atyánk! Hálás szívvel gondolunk arra a szeretetre, melyet naponként tapasztalunk, hálát adunk a vasárnaponként megújuló kegyelmedért, az íge erejéért, tisztaságáért, igazságáért, lelkiünket megújító hatalmáért. Hálát adunk az ünnepeinkért, amely táplálja hitünket, segít abban, hogy el ne feledkezzünk semmi jótéteményedről, el ne feledjük a keresztkínját, a feltámadás győzelmét és a Szentlélek újjáteremtő jelenlétét. Kérünk, hogy ezen a pünkösdőn is áraszd ki Lelkedet ifjakra és idősekre, a gyülekezet minden tagjára, hogy teremtesz erőtől szóljon az evangélium közöttünk, és növekedjék bennünk a hit, a reménység és a szeretet. Tied a dicsőség örökkön örökké, Ámen.

Amit a szemünk láthat, ami székünk, ha virágról, az a mi kiábrázolható, vagy ami kiábrázolhatatlanul nyílik. Még a megfoghatatlanságról is megpróbálunk képet alkotni magunknak. Ha azt mondjuk: szép, megjelenik előttünk egy arc, egy táj, egy virág; ha azt mondjuk: szerelem, nemcsak az érzés, hanem a találkozás képe is felelevenedik a szívünkben. Képet hordozunk az örömről és a bánatról. Képet hordozunk magunkban a Teremtő Istenről.

Az utolsó mondatra mi, reformatőrök, kép a megszokottól. Ha jut eszünkbe, ha székéről, az a mi

ebben az ajándékozás és elfogadás kapcsolatában lehet azt befogadni. Megérteni így se nagyon... de nem is arra való, hogy a mi eszünkkel felfogjuk. Arra, hogy szívünkkel befogadjuk, és megváltozott életünk legyen, bizonyossága annak, hogy az Egy Isten fölöttem, mellettem és bennem van.

Szerencsétlen megfogalmazásnak tartom azt, amikor a Szentháromság személyeiről beszélve sorba állítjuk őket: például, amikor azt mondjuk, hogy a Szentháromság harmadik személye a Szentlélek. Egyrészt akaratlanul is arra vezet minket, hogy a személyeket a matematika szabályai szerint számozzuk, másrészt pedig mi jogosít fel bennünket arra, hogy például a Szentleket a harmadik helyre soroljuk? A Szentháromság nem egy matematikai művelet eredménye, hanem annak a hittapasztalatnak a meghirdetése, amikor az ember találkozik az Önmagát Kijelentő Egyetlen Istennel. Azzal az Istennel, aki érte eljött, belépett teremtet világába, emberi formát vett fel, és a kereszthalál által megszabadította őt a haláltól. Mindezek után pedig Szentlélek kiáradásával megadta, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, és megkeresztelkedik, abban Ő maga benne éljen.

A Szentháromság nem egy matematikai művelet. Ez egy hittitok. A Kijelentés dinamikájából, Isten önjáándékozásából eredő tapasztalat, amit a Biblia bizonyágtétele alapján eseten szavakkal ugyan, de jobb híján így fogalmazunk meg: Szentháromság.

Amint azt említettem, nem megérteni, hanem befogadni kell. Ehhez segít nekünk a fenti igazsagszavak, amikor Jézus a Szentlélek által felujjongva magasztalja az Atyát.

Figyeljük meg! Jézus magasztalja az Atyát, a mindenség Urát pont azért, mert „ezeket”, azaz a Jézus által kijelentett igazságokat elrejtette a bölcsék és az értelmesek elől. Amit Jézus kijelent, az emberi okoskodással meg nem fogható, ki nem található. Sőt. Tudjuk, hogy a világ számára a kereszti boldogság. A világ számára az az Isten, aki igazsá akarja tenni az embert úgy, hogy magára vállalja hűtlenségének következményét, botrány. Biztos találkoztál már, testvérem, olyannal, hogy egy ismerős, kolléga, vagy családtag, látva a hitedet, úgy ment oda, hogy egy féltve kimondott kérdését, gondját megossza veled. Nagyon sokszor azzal vezeti be: „De ne nevesd ki engem”. Tudja, hogy más kineveti. Tudja, hogy a gondja, kérdése olyan választ követel, amit csak az

Atyánknak fiai vagyunk. Ugyanakkor mégis a legrejtőzködőbb, mert sohasem beszél önmagáról, hanem beszél az Atyáról és a Fiúról, eszünkbe juttatja, amit az Atya és a Fiú szólt és tett, teremtet és újjáteremtett. És ez a rejtőzködő Lélek vezérelni akar bennünket: „*mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istenek fiai*”. Ez a Lélek bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk, nem szolgálak, hanem fiak, nem megkötözöttek, hanem szabadok, nem kétségbeesettek, hanem örvendezők. Pünkösdtől kezdve minden évben a Szentlélek kitöltött az embereket, amint József próféta jövendölt: „*Jészen az utolsó időkben, hogy kitöltök az én Lelkemből minden testre*”. Ez által a Lélek által lettünk és lehetünk mindnyájan Istennek gyermekei.

Amen.

Írta: Szakács Sándor

Krisztus által a Szentlélekben az Atya előtt

Textus: Lukács 10, 21-22

„Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmeselek előtt, és felfedtetted a gyermekeknek. Igen, Atyám, így láttad jónak. Mindent nekem adtál az én Atyám, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja jelenteni.”

Szentháromság vasárnapján Lukács evangéliumából felolvastam az igezakasz alapján hívom arra a kívüli pillanatban, amikor Jézus testvéreket, hogy a Szentlélek segítségével megértjük az ő üzenetét. Főképp azért, mert a fenti igezakasz azon ritka evangéliumi igehelyek egyike, ahol az Atya a Fiú és a Szentlélek együtt jelenik meg. Ám rögtön feltűnik, hogy nem úgy, ahogy azt gondolnánk: tudniillik, hogy Jézus egy mélyen szántó beszéddel elmagyarázná

hogy nem szabad képet alkotnunk a Teremtőről, mert az már bálványimádás lenne. De mégis akár akarjuk, akár nem, a lelkünk megpróbál képet alkotni a Teremtő Atyáról. Valami ösképet a bölcsről, aki ősz és erős, hasonló Michelangelo közel ötszáz éve festett freskjához, amelyen a felhőből kinyújtja kezét a Teremtő alak azért, hogy életre ébressze a földből megformált embert, Ádámot.

Van kép a lelkünkben Krisztusról is. Ő a testté lett ige, aki közel jött hozzánk, meglátta a nyomorúságunkat, meggyógyította betegségeinket, magához hívta és megáldotta a gyermekeket, aki könnyekre fakadt Lázár sírjánál és Jeruzsálem fölött az Olajfák hegyén. Képünk van a haragvó Jézusról, aki a számar köteléből ostort fonva kihajtotta a kufárokat a templomból, s a pénzváltók asztalait felborította, hogy megtisztítsa Atyjának templomát, hogy imádság házává tegye. Képünk van a szenvedőről, aki hagyta magát megkötözni, megvádolni, kigúnyolni, leköpni és keresztre feszíteni, és aki imádkozott kínzóíért, mondván: „*Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekedeznek*.” Képünk van a Feltámadottról, aki megállt a tanítványok között,

békességre intette őket, megmutatta sebeit, és áldó kezét kiterjesztve felvitetett a mennybe. Képünk van az ítéleőről, aki elvált a juhokat a kecskéktől, a polyvát a búzától, az üdvözültet a kárhozottól.

Ezek a lelki képek folyamatosan változnak az igeolvasásunk során, de csiszolódnak imádságunk után, de mégis az igazi valóságnak csak halovány mását mutatják. Ahogy Pál apostol mondja: „*most tükör által homályosan látunk, de akkor majd színről színré*.”

Jézus Krisztus azt mondja tanítványainak: „*aki engem látott, látta az Atyát*.” Mi, kíváncsi emberek tisztán és világosan, még ha Lélek szerint is, de látni akarunk.

Pünkösdtől kezdve a Szentlélek kitöltetésének ünnepe. A Szentlélek gyűjt világosságot, erősíti meg a lelkünket, hogy látva lássunk, hallva halljunk, Istennek ígését megértjük, és az Ő ígését megértve hozzá térjünk. Ő elvezet minket minden igazságra.

„*Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai*.”

Istennek Szentlelke látatja meg velünk, amit nekünk Lélek szerint látnunk kell. Hirdeti, amit meg kell hallanunk, megérteti, amit meg kell értenünk, de a Lélek nem mutatja meg magát. Ő ott lebegett

a vizek felett a kaotikus világkedet idején, de ez a lebegés nem képzelhető el. Ott volt Mózes előtt, szólt vele, de Mózes mégis csak egy égő csipkebokrot látott. Jelen volt, és vezérelte Izráel népét a pusztai vándorlás idején, nappal füstoszlopként, éjjel tűz-
oszlopként vezette és vigyázta a választott népet, de a Lélek nem tűzoszlop és füstoszlop. Amikor az Úr Lelke lakozást vett az újonnan megépített Jeruzsálemi templomban, annak látható jele volt, hogy a szentély megtelt köddel, de mégsem ez a köd a Lélek. A mi Urunk Jézus Krisztus megkeresztelkedésekor mint egy galamb szállt reá Istennek Szentlelke, és töltötte be Őt, de a Lélek nem ábrázolható ki galamb képével. Jézus amikor az újjászült Lélekről Nikodémusnak beszél, ezt mondja: „a szél fú ahová akar; és annak zúgását hallod, de nem tudod, hogy honnan jó és hová megy, így van mindenki, aki Lélektől született”. Pünkösd reggelén megzendült a hely, ahol a tanítványok egy akaráttal együtt voltak, mintha sebesen zúgó szél zendült volna, s a tanítványokra kettős tüzes nyelvek szálltak le, de a láng nyelvével nem ábrázolható ki a Lélek, sem a szél zúgó, süvítő, puszító erejével. A Lélek a tárgyak világával nem ábrázolható. Isten Szentlelke

mégis személy, a Szentháromság személye. Amikor bennünket betölt Istennek Lelke, akkor bizonyosan csak ennyit tudunk: „nem szolgaság lelkét kaptuk, hogy ismét erőt vegyen rajtunk a félelem”, hanem a kapott Lélek Isten gyermekévé tesz, aki által Atyának nevezzük az Istent. Ez a Lélek pedig naponta erőssége a mi lelkünknek, hogy bizonyosságot tegyünk arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.

A Szentlélek tehát nem önmagáról tesz bizonyosságot, hanem az Atyáról és a Fiúról, dicsóíti az Atyát és a Fiút, öröme és dicsóításra serkenti, erősíti a mi lelkünket, hogy Lélek által dicsóíthessük az élő Istent. Ugyancsak a Lélek az, aki segítségünkre jön, amikor elfelejtjük, hogy Isten kegyelme által vagyunk, amik vagyunk; amikor elfelejtjük, milyen szerepetből estünk ki, amikor elfelejtjük, amiket Jézus mondott és tett az ember javára és üdvösségére. Egy időś asszonytestvérünk kétségbeesve azt mondta: elolvassom a napi igét reggel, és délre elfelejttem, elolvassom délbē újra, és estére elfelejttem, elolvassom este, de ha éjjel nyugtalanul felberek, a Miatyánkot alig tudom elmondani, alig jut eszembe már valami. Át kellett élnie azt a titkot, hogy nem az

emberi intellektus, nem a gyors felfogású ész, a mindig kéznél levő emlékezés segít, hanem a nagy emlékeztető, a Szentlélek. Őt kellett segítségül hívnia, hogy el ne feledje az ige szavát. Ő tud megerősíteni abban, hogy amit Jézus mondott, az el ne vesszen a feledés ködében, hanem bennünk maradjon, hozzánk nőjön, elválaszthatatlan legyen a szavainktól és a tetteinktől. A Szentlélek által vagyunk közel Istenhez, általa mondjuk, nemcsak mondjuk, hanem kiáltjuk azt, hogy „*Abbá, Atyám!*” A Szentlélek által vagyunk bizonyosak abban, hogy a mi utunk az a keskeny ösvény, ami csak a miénk. Az nem a félelemnek, a rettegésnek, a szolgaságnyomorúságának útja, mert nem szolgaság Ielkét kaptuk, hanem ez a fiúságnak útja, mert a fiúságnak Ielkét kaptuk. Isten Ielkének ajándéka az, hogy felemelt fővel járhatunk, mert „*akiket Istennek Lelke vezérel, azok Istennek fiai.*” És az Istennek Lelke nem hagy feledni, hanem naponta bizonyoságot tesz a mi Ielkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Istennek Szentleke valóban annyira rejtőzködő? Egy gúnyolódó ember azt mondta: ti hívők karácsonykor még csak tudtok valamit mondani a jászolban fekvő kisgyermekről. Nagypén-

emberi intellektus, nem a gyors felfogású ész, a mindig kéznél levő emlékezés segít, hanem a nagy emlékeztető, a Szentlélek. Őt kellett segítségül hívnia, hogy el ne feledje az ige szavát. Ő tud megerősíteni abban, hogy amit Jézus mondott, az el ne vesszen a feledés ködében, hanem bennünk maradjon. Bizony alig jön ki szó nélkül a szájunkból.

maradjon, hozzánk nőjön, elválaszthatatlan legyen a szavainktól és a tetteinktől. A Szentlélek által vagyunk közel Istenhez, általa mondjuk, nemcsak mondjuk, hanem kiáltjuk azt, hogy „*Abbá, Atyám!*” A Szentlélek által vagyunk bizonyosak abban, hogy a mi utunk az a keskeny ösvény, ami csak a miénk. Az nem a félelemnek, a rettegésnek, a szolgaságnyomorúságának útja, mert nem szolgaság lelkét kaptuk, hanem ez a fiúságnak útja, mert a fiúságnak Lelkét kaptuk. Isten Lelkének ajándéka az, hogy felemelt fővel járhatunk, mert „*akiket Istennek Lelke vezérel, azok Istennek fiai.*” És az Istennek Lelke nem hagy feledni, hanem naponta bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Istennek Szentleke valóban annyira rejtőzködő? Egy gúnyoló-dó ember azt mondta: ti hívők karácsonykor még csak tudtok valamit mondani a jászolban fekvő kisgyermekről. Nagypén-